

Нѣкои се подсмихнаха, други се загледаха, като че не разбраха, какво имъ каза тя, а трети наклѣкаха да чуятъ по-нататѣкъ. Насърдена, кратунката продължи:

— Цѣло лѣто не мирясвамъ азъ. Чичо Влади не трѣгва на коситба безъ менъ. Весденъ припкамъ да квася изгорѣлитѣ гърла на жетваритѣ. Знаете ли какво е глѣтка студена вода въ горещъ работенъ день? Цѣло лѣто се не дѣлятъ и пастирчетата отъ менъ... Затуй съмъ тѣй прегорѣла на лице, одраскана и вмирисана на потъ... Цѣло лѣто работя азъ, а не като васъ...

Излѣсканитѣ чаши се спогледаха обидени.

— Ти смѣешъ да обиждашъ!
— каза презрително старата кана.
— Пфу!

— Да я изхвърлимъ навънъ! — наскачаха другитѣ. — Навънъ тазъ безочливка! Грубиянка...

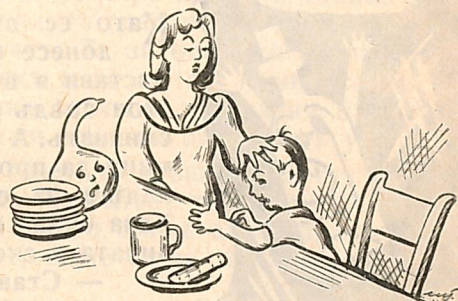
— Шшт, господаритѣ! — сложи прѣстъ на устата си каната, която чу шумъ въ спалнята на господаритѣ, и всички се изпокриха на мѣстата си.

Цѣла нощъ следъ това, кратунката не можа да заспи. Тежеше и страшно тукъ. Идваше ѝ да стане, когато всички заспятъ, и право въ село да залети. Колко хубаво си ѝ е тамъ до плета въ зелената шума, всрѣдъ мириса на треви и цвѣтя, всрѣдъ цвѣркота на птици и мучение на добитѣкъ, или пѣкъ вжщи край топлото огнище, срѣдъ хъркането на морнитѣ стопани и мъркането на старитѣ котки! За село, за она тихъ, спокоенъ животъ, за онова широко съ безбройнитѣ звезди небе, за она топълъ въздухъ на кжпини и жита тжгуваше тя... Но външната врата бѣше заключена

съ секретенъ ключъ и кратунката се прости веднажъ за винаги съ мисълта за бѣгство. Чакаше само да съмне... Но колко кжсно се разсѣмва въ града и колко кжсно се събуждатъ хората! Само слугинчето шета. Пригответи закуски, нареди маситѣ — всѣкому чинийка, чашка и лѣжичка, бѣла кърпичка, сгнната отстрани — и чакъ тогава децата нахълтаха отъ другата стая.

— Хъм... млѣко! — нацупи се Буби, па току тропна съ кракъ.
— Не ща туй млѣко!.. Все млѣко, сирене, масло!...

— Е, какво друго, бе майче! Да ти дамъ едно рохко яйчице?

— Не ща и яйчице! — глезено проплака детето.

— Гинке! Я дай отъ долапа щруделъ, да си хапне Бубето.

Слугинята донесе въ една чинийка щрудела, и глезениятъ гашурчо се нахвърли лакомо. „На това, значи, казватъ щруделъ“ — облиза се кратунката, както бѣше протегнала шийка. Една водна чаша притропа на масата. Кърпичката се разшава. Каната наблюдаваше по срѣдата всичко въ редъ ли върви. Прииска се на кратунката да скокне и тя да се разшета, но никой не я покани. День и нощъ откакъ е дошла, никой за нищо